

ARNOŠT VAŠÍČEK
OKO KYKLOPA

MYSTERY
FILM

Zahrávat si s osudem může být osudné

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
OKO KYKLOPA

Zahrávat si s osudem může být osudné

MYSTERY FILM
Ostrava 2018

Arnošt Vašíček – Oko kyklopa

1. vydání

Copyright ©Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie na obálce©Profimedia

Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošcová

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2018

ISBN 978-80-87730-52-2

*„Čas – to je prostě způsob, jakým příroda zajišťuje,
aby se všechno neodehrávalo najednou.“*

Isaac Newton

„Kdo věří na náhodu, nepochopil moc osudu.“

Kerstin Gier

1

Pohltil ho oslnivě bílý jas.

Prostor se svými třemi rozměry přestal existovat. Doposud rovné stěny se zvlhnily, naklonily k sobě, spojovaly se a stáčely do podoby dlouhého fluoreskujícího tunelu.

Ptal se sám sebe, co to znamená. Zemřel a stoupá vzhůru ke světlu? Putuje červí dírou mezi dvěma světy? K jiným vesmírům? Do jiné dimenze?

Netušil, kde se nachází a co se s ním děje. Jak sklonil hlavu, zahlédl své nohy ve sportovních botách. Překvapilo ho, že se nevznáší nad svým mrtvým tělem ani nad temně černou propastí plnou hvězd. Rozvážně a odhodlaně kráčel po šedivé podlaze. Uprostřed se táhla čtveřice různě zbarvených linek z PVC. Sledoval je, dokud nedorazil k místu, kde se červená oddělovala a v pravém úhlu zahýbala do vedlejší chodby. Vydal se stejným směrem. V dálce před ním kdosi vyšel ze dveří.

Náhle věděl přesně, kde je a proč sem přišel.

Vytáhl pistoli, odjistil ji a namířil na siluetu postavy, která se rychle blížila. Vzápětí opakovaně zmáčkl spoušť.

Ozvěna výstřelů se smísila s povědomým šramotem skřípajícího zámku.

Rychle se probudil. Otevřel oči.

Ve dveřích cely stál dozorce. Malý podsaditý vazoun s tukem zalitým obličejem a potem oroseným čelem. Nezdálo se, že by přišel popřát dobré jitro.

Zakaboněný výraz vysílal do světa varování. Pozor koušu!
„Ripsi, ty zatracený parchante, dočkal ses,“ procedil mezi zuby. „Tak hejbní prdelí, ať to máme oba za sebou.“

Věžeň se zvedl z postele. Rychle se oblékl a vzkouzl do bot.

Dozorce ho sledoval zachmuřeným pohledem.

„Kdyby bylo na mně, ještě bys tady zkejs.“

„Ale na vás to naštěstí není.“ Sám nevěděl, čím tohohle zakyslého, věčně nabručeného chlápka před důchodem tak zatraceně sítí. Nastoupil na oddělení před necelým půlrokem a od samého začátku se po něm vozil. Buzeroval v jednom kuse, ale na hubu si obvykle dával pozor. Nadávka mu neuletěla. Teď už si nebral servítky. Možná proto, že nikdo nebyl na doslech.

„Mě tím svým ksichtem neviňátka neoblafneš. Viděl jsem dost slušňáků, z kterých se nakonec vyklubala děsná hovada. Já bych tě za dobrý chování nepustil.“

„Je mi líto, že zrovna vy máte dneska službu.“

„Tak tobě je to líto?“ Dozorce zkoumal Ripsovu tvář malýma podezíravýma očima. Marně hledal alespoň stopu výsměchu. „Mě to líto není, mě to přímo sere.“ Zatnul pěst a vypálil Ripsovi prudký direkt na solar. „To máš ode mě na cestu, abys věděl, co tě čeká, až se vrátíš.“ Díval se, jak věžeň zkroucený bolestí lapá po dechu. „A ty se určitě vrátíš. Na to vem jed.“

Rips se narovnal. Požíral ho vztek. Na očích mu to bylo znát.

„Nechceš mi taky jednu vrazit? Jsme tady sami.“ Dozorce ho obdařil jízlivým úsměvem.

Rips mlčel. Na tuhle provokaci nemínil skočit.

„Tak se hni. Čím rychleji vypadneš, tím dřív tě tady budu mít zpátky.“

Dozorce počkal, až věžeň vyjde na chodbu, zamknul celu a rovnou nahmatl klíč od mříže před schodištěm.

2

Před osmi lety

Vila profesora Ruta nezapřela prvorepublikový původ. Omítka sice již dávno zčernala, okna potřebovala vyměnit, okapy natřít a střecha novou krytinu, ale z domu stále vyzařovala jistá noblesa. Od kované brány, zasazené mezi sloupky z přírodního kamene, vedl dlážděný chodník k širokému schodišti s masivními vchodovými dveřmi nahoře. Příchod lemoval pečlivě zastřižený živý plot.

Balkon zdobily velké květináče s muškáty.

Osamocené auto pomalu minulo čelní stěnu, objelo dům a zůstalo stát v úzké uličce za zahradou, kam světla pouličních lamp už nedosáhla.

Řidič vypnul motor. Pár minut seděl ve tmě. Přes rosící se sklo sledoval, co se děje okolo.

Nedělo se nic.

V téhle části vilové čtvrti chcíp pes. Starousedlíci seděli doma za okny se staženými žaluziemi. Ven do sychravého chladného večera se nikomu nechtělo.

To mu hrálo do karet. Nehrozilo, že si jeho auta všimne nějaký chodec.

Oblékl si černé prstové rukavice. Vytáhnul pistoli, zkontroloval zásobník, vrátil zbraň do pouzdra a vystoupil. Těsně předtím, než otevřel branku, si nasadil černou kuklu.

Po úzkém chodníku z bílého šterku doběhl k zadnímu vchodu. Zručně si odemkl paklíčem. Vklouzl do domu a po pár schůdkách vystoupil do prostorné haly.

První, co ho překvapilo, bylo světlo.

Starožitné lucerny na stěnách tlumeně sálaly v příjemně teplém tónu.

Nechápal to. V přízemním bytě v tenhle čas neměla být ani noha. Zvenčí to vypadalo, že je všude tma.

Kdesi v patře hrála televize. Zvuk automaticky zesílil nástup reklamního bloku. *Nechali rozsvíceno ti shora?*

Jakýsi šelest téměř na dosah ruky ho přinutil rychle tohle řešení zavrhnout.

Stál nehnutě a poslouchal.

Za nejbližšími dveřmi šuměla voda. Kdosi se sprchoval.

Jak dlouho mu to bude trvat?

Muž v kukle doufal, že má alespoň pět minut. Usoudil, že v této části haly najde jen příslušenství. Vedle koupelny je zřejmě záchod, pak komora a vchod do sklepa. Přesunul se na druhou stranu. Stihnul to jen tak tak.

Podél zábradlí nahoře prošla mužská postava. Ozvalo se tlumené cvaknutí dveří ledničky a zasyčení otevírané plechovky piva.

Muž v kukle čekal v nepříjemně strnulé pozici, dokud ten nahoře se nevrátí k televizi. Pak přešel pár kroků a otevřel velké křídlové dveře. Za nimi našel prostornou pracovnu. Na masivním psacím stole svítil monitor počítače. Pokud byl chráněný heslem, tak ne v tuto chvíli. Majitel na něm ještě před okamžikem pracoval.

Muž v kukle otevřel poslední dokumenty. Měl štěstí. Soubor, který hledal, byl první na řadě. Zastrčil do zdířky flešku a začal kopírovat. V předklonu sledoval, jak se data přelévají. Jejich tok byl až příliš pomalý.

Znervóznilo ho to. Ten v koupelně mohl každým okamžikem vyjít ven.

Zdalo se mu, že zaslechl jakýsi šramot. Narovnal se a spěšně ustoupil o pár kroků zpět, aby škvírou v přivřených dveřích nahlédl do haly.

Byla to chyba.

Pouzdrum pistole drcnul do komody. Skleněná soška na horní desce se převrátila, skoulela k okraji a zřítela dolů. Její pád na parkety vyslal do éteru temnou a dunivou ozvěnu. Poplašené varování, že se dole něco děje.

Shora se ozval mužský hlas.

„Táto? Jsi v pořádku?“

A když se nedočkal odpovědi, ještě víc zesílil.

„Slyšíš?“

Kopírování skončilo.

Muž v kukle zavřel soubor, vytáhnul flešku a zastrčil ji do kapsy. Vypadnout ven už nestačil. Ve dveřích mu zahradil cestu rozjívěný třicátník v trenkách a tričku. Na hubených nohách měl domácí pantofle a na nose brýle se zlatou obroučkou.

„Co tu sakra děláte?“

Otázku doprovodil spíš udiveným než naštvaným pohledem.

Odpověď měla podobu dvou výstřelů. Smrtný byl už ten první.